

UKRÁST HRAČKU

Jan Pilát

Ukrást hračku.

pdf - barevné

ISBN 978-80-270-8464-7

Jan Pilát

Ukrásny hráčku

Slovo úvodem

Vážená čtenářko, vážený čtenáři,

dovol mi, abych ti úvodem poděkoval za to, že ještě vůbec v dnešní době čteš a dáváš literatuře šanci přežít. Ukrást hračku je příběh přitažený za vlasy a neměl by být brán s přílišnou vážností. Jde hlavně o to se pobavit a na chvílku popustit uzdu fantazii.

Kniha je dostupná zdarma a je šířena po síti. To však neznamena, že si ji nemůžeš doma vytisknout, aby se ti lépe četla. Jen prosím vždy respektuj autorské právo.

Poděkování

Samozřejmě rodině a všem, kteří mi pomohli. Agátě Pilátové za korekturu. Aničce Blablové za ilustrace. Antonovi Romanovskému za trailer. Janě Strmiskové za sazbu. Leoně Behrové za první přečtení a kritiku. Melindě Auld za korekturu anglické verze a Niccole Reynarde za obálku.

wattpad

@ukrastracku

www.ukrastracku.cz

 patreon

@Jan Pilát

Prolog

Kolečka miniaturního modelu cadillacu právě přejela z Tomášových nohou na dětskou autosedačku a poté na vedlejší sedadlo. „Brrm, brrrrrmm,“ doprovázel hru napodobováním zvuků auta. Celá rodina byla na cestě za babičkou pozvala je na sváteční oběd. Tom, devítiletý chlapec, se jako obvykle k babičce moc těšil a krátil si cestu hrou s autíčkem. Jen na půl ucha poslouchal, o čem si maminka s tátou povídají, nevěnoval jejich řečem přílišnou pozornost.

Až když uviděl mezi předními sedadly nataženou maminčinu ruku, vzhlédl od autíčka a pevně ji stiskl svou dlaní. Usmál se na maminku i na tatínka, který se pouze letmo otočil dozadu. Opět povolil stisk a vrátil se ke hře. Zrovna zdolával opěradlo pro jeho vůz to byl velmi náročný výstup, když uslyšel hluboký zvuk klaksonu a křik matky. Podíval se ze svého okénka na pravé straně právě včas, aby viděl obrovskou nápravu kamionu, která se velmi rychle blížila.

Dveře nemocničního pokoje se potichu otevřely a dovnitř vstoupil postarší muž a žena. Oba měli ve tváři vepsán hluboký smutek. Jejich oči spočinuly na bezvládném malém chlapci, který ležel na lůžku.

Chvíli po nich vešel i doktor v bílém plášti. Přešel až k Tomášovi. „Je mi to velmi líto, paní a pane Thayerovi, Tomáš je teď v hlubokém kómatu. Jeho stav je stabilizován, ale nemůžeme s určitostí říct, kdy a zda vůbec se probudí,“ pravil jim rozvážně doktor.

Vůz Tomových rodičů rozmačkal náraz obrovského kamionu téměř na placku. Po tvářích staré ženy se koulely veliké slzy, byla nucena zabořit hlavu do ramene svého manžela. Ten ji jemně hladil po vlasech a potichu konejšil. Hledal očima oporu u lékaře, který na něj však jen soucitně pohlédl a smutně se usmál. Potichu se rozloučil a nechal starší pár v místnosti s chlapcem v kómatu o samotě.

1.

Tom se pomalu rozkoukával, jako by se právě probouzel z tvrdého spánku. Rychle mrkal a mnul si oči. Konečně se rozhlédl kolem sebe. Neměl nejmenší ponětí, kde je. Stál na... ničem. Tedy alespoň se mu to jako nic zdálo. Ovšem jen do chvíle, než rozpoznal jiný odstín černé, než kterou měl pod sebou. Byla odlišná od temnoty okolo.

Všude se válely cáry bílé mlhy, to bylo vše, co ve tmě viděl. Působilo to tak nepřírozeně. *Co se to děje?* Nikdy o podobném místě neslyšel. Nesměle udělal první krok kupředu. Trochu příkrčený vyděšeně těkal očima ze strany na stranu, snažil se rozpoznat a předejít tušené nebezpečí.

Netrvalo dlouho a zdálo se mu, že slyší zvuky. A skutečně, za chvíli viděl v mlze siluetu jiného chlapce. Přecházel sem a tam a vydával podivné klapavé zvuky. Tom se k němu pomalu blížil a chlapec si ho velmi brzy všiml.

„Ahoj!“ ozvalo se z mlhy.

Tom znehybněl. Až po chvíli se odvážil odpovědět: „Ahoj,“ vydechl trochu polekaně.

„Ty jsi člověk?!“ zeptal se najednou druhý chlapec.

Tom si nebyl jistý, jak odpovědět, možná by chtěl říct, že není, ale místo toho se zakoktal: „A-ano.“

„Ježkovy brejle, to je něco! Musíš tu být nový! Jsi tu nový, že? Neměj strach,“ pokoušel se ho uklidnit druhý chlapec, zatímco se přibližoval k Tomášovi. Byl již přímo u něj, když si Tom uvědomil vždyť je to dřevěná loutka! Tomáš jen těžko skrýval své překvapení.

„Ty jsi loutka?“ divil se na oplátku Tom. Jeho údiv ještě vzrostl, když mu to nový kamarád potvrdil a pomalu kolem něj kroužil, jako by si ho prohlížel.

„Abych pravdu řekl, ještě nikdy jsem neviděl člověka.“

„Já zase loutkového... kluka.“

„To je zvláštní, přitom jsme celkem běžní,“ upřímnost v jeho hlase byla zarážející.

„Jsem Denis,“ ukončil druhý kluk trapnou situaci dříve, než vůbec začala, a podával mu ruku.

„Tomáš,“ odvětil trochu nepřítomně Tom, stiskl nabízenou ruku a jedním dechem se zeptal: „Kde to jsme?“

„Momentálně jsme v Nevidímzemi, tak se jí říká kvůli mlze, co tu je všude kolem. Ale chápu tvou otázku jsi v jiném světě, než je ten, který znáš.“ A než Tom stačil protestovat, k čemuž se chystal, zvýšil Denis hlas, aby ho nemohl přerušit: „Je to pro tvoje dobro. Tam dole se stalo něco moc zlého a tohle ti má pomoci se přes to přenést.“

„Jaké tohle? Přes co?“ nechápal Tomáš, ale pak mu to došlo: „My jsme se vlastně vybourali!“ uvědomil si s hrůzou.

„Jo, to je možný,“ odvětil stroze jeho nový přítel, „ale teď se nemůžeš vzbudit a budeš ještě dlouho spát. Proto jsi tu aby ses nenudil a mohl si hrát. Je tu taková hra, kterou můžeme hrát spolu. Budeme hledat něco, co jsi měl u sebe a na čem ti záleželo. Půjdeme spolu po stopách té věci, a k získání první stopy si musíme zahrát hru. Musíme ji dohrát, aby ses mohl vrátit...“ vysvětloval rychle Denis a máchal přitom tak intenzivně dřevěnými ručkama, až to celé přestávalo dávat smysl.

Tomáš zprvu jen poslouchal a spojoval si to všechno dohromady. Suma sumárum mu to přišlo jako celkem zábavný výlet. Ostatně stejně chtěl své autíčko zpátky, a pokud to byla zároveň i cesta, jak vidět maminku a tatínka, tak neměl proč váhat.

„S jakou hrou ale začneme?“ ptal se Tom.

„Já ještě nevím, na tomhle světě vždy v pravou chvíli přijde nějaké znamení, kudy se máš dát,“ odpověděl Denis. „Já sám jsem se třeba vydal prvně na zkušenou do světa, protože už jsem dost velký. Pokoušel jsem se najít cestu, kterou bych se vydal. Ale zabloudil jsem a potkal tě. To nemůže být náhoda.“

„Cože? Takže jsme tu ztraceni spolu?“ ptal se Tomáš.

„Stejně je to zvláštní, že jsi tu. Co jsem slyšel, neukázal se tu člověk už celé věky, i když jste kdysi prý chodili v jednom kuse.“

„Co prosím?“ Tomáš vůbec ničemu nerozuměl.

Denis se chystal odpovědět, ale v tu chvíli jako na zavolanou uslyšeli cinkání kovu o kov a mlaskavé řapání nohou, zřejmě bosých. Netrvalo to dlouho a z mlhy smíchané s tmou se vynořil nový příchozí. Tom nemohl uvěřit svým očím: byla to myš. Ale jaká!

Podle obnošeného slaměného klobouku se očividně jednalo o myšáka. Kráčel vzpřímeně po zadních nohou a jeho holé tlapy tiše mlaskaly o černou zem. Byl tmavě šedý se světlými pruhy a o něco větší než chlapec. Hlavu mu zdobil velmi starý, ale až na pár šrámů zachovalý slamák. Na zádech měl tmavě zelenou krosnu naplněnou k prasknutí, a navíc na ní cinkaly nejrůznější zavěšené kovové předměty. V pravé ruce pak myšák svíral křivou hůl, která měla na vrcholu podivný kostrbatý oblouk a v něm připevněnou pánvičku s ulomeným držadlem.

V protáhlé tlamičce, připomínající spíš mývalí než myší převaloval podivný cestovatel dlouhé stéblo trávy a zpod širokého okraje svého klobouku tékal černýma očkama z jednoho chlapce na druhého. „Co dělají dva malí chlapi sami v Nevidímzemi?“ zeptal se najednou myšák podezíravě.

Kluci na sebe zmateně pohlédli, jako první se vzpamatoval Denis: „Já... My... On je tu nový,“ a ukázal na Toma.

„Áhááá!“ vzkřikl příchozí, „tak to mě omluvte, moje jméno je Jarin a jsem profesionální cestovatel, sběratel a obchodník s cínem.“ představil se jim.

„Předpokládám, že nepotřebujete nebo nemáte nějaký zajímavý cínový předmět?“ Myší oči se podezíravě zúžily.

„No vlastně ani ne,“ přiznali se kluci.

Myšák se obrátil na Toma: „Chápu. Omluvte mou přímost, ale jste skutečně člověk?“

Tomáš zase cítil onu touhu vyslovit „ne“, ale s knedlíkem v krku se zahanbeně přiznal, že je skutečně člověkem.

„Teď jste začali hrát hru?“ ptal se zvědavě Jarin.

„Ještě ani to ne, teprve čekáme na první znamení,“ vysvětloval loutkový chlapec.

„No tak to je jasný. Musíte jít se mnou, já jdu pomoci příteli, co má nesnáze, tohle setkání není náhodné. Prosím,“ pronesl rozhodně Jarin a ukázal pánvičkou trochu jiným směrem, než kam měl původně namířeno.

Malé myši nožičky se opět daly do rytmického pohybu a Denis by myšáka ihned následoval, kdyby ho Tomáš nezachytil za ruku. „Počkej!“ sykl.

„Co je?“ otočil se k němu zmateně dřevěný kluk.

„Asi nic... Já jen, že jsem ještě nikdy nikam nešel s myšákem, navíc s takovým, který vypadá doopravdy divně,“ svěřil se se svým strachem.

„Mně přijde normální. To je v pořádku,“ chlácholil ho Denis, „tady je to běžný. Půjdeme na výpravu, co by se mohlo stát?“ S těmito slovy se vydal za myšákem Jarinem a Tomáš jej vzápětí následoval, protože se tu bál zůstat sám.

2.

Zem, po které trojice kráčela, se již změnila nyní šli po tmavé hlíně místy prorostlé trsy trávy. V čele šel Jarin. Jeho nohy na dlouhých chodidlech dělaly rychlé kroky, navíc si pomáhal zakřivenou holí. Při každém pohybu mu cinkaly kovové ozdoby zavěšené na velikém batohu.

Těsně za ním se držel Denis. Tomáš si ho prohlížel s jistým podezřením. Nový kamarád musí být určitě ze dřeva, ale tvarem těla vypadá až moc opravdový. *Je skutečný, je to zvláštní, ale je skutečný*, uvědomil si. Zatím však podobné myšlenky opustil a raději se rozhlížel kolem. Z mlhavé temnoty jako by se sem tam vynořovaly nejasné obrysy domů, stromů, plotů či chodníků. Zdálo se, jako by kráčeli jakýmsi opuštěným městem, ale vše zahalovala neprostupná tma ředěná bílou mlhou.

Po nějaké době vytrvalé chůze se konečně ocitli na rozkvetlé zelené louce. Temné prostředí se po pár krocích proměnilo v krásně prosluněný den a došli k rozbořené zídce, táhnoucí se do dálky na obě strany. Ta se však dala bez problému přeskočit nebo dokonce překročit, pokud byl člověk dost veliký. Přímo za ní byla mlžná stěna, která se táhla od jedné strany zorného pole ke druhé.

Zrovna procházeli přes porost rozkvetlých, krásně barevných květin, když se ozval hlubokým hlasem Jarin, aniž přitom zpomalil: „Konečně nejsme v Nevidímzemi. Moje celé jméno je Jarin von Guttenhorf, bylo ode mne neslušné, že jsem se nepředstavil svým spolucestujícím hned, avšak zčásti mě omlouvá, že ani vy jste tak neučinili.“ Sotva dořekl poslední slovo, otočil k nim hlavu a s šibalským výrazem na ně jedním okem mrkl.

„Já jsem Denis,“ ozval se dřevěný chlapec. Tomáš ihned zvedl hlavu od nádherných květin, aby se také představil, ale slova mu uvízla v hrdle, jelikož ho přepadl podivný pocit z cestování se dvěma neobvyklými společníky.

Denis se k Tomovi tázavě otočil. „Tomáš,“ vyhrkl, když se probral ze

zamyšlení. Rozhodl se přejít mlčením skutečnost, že Denis je ze dřeva, a chovat se, jako by to bylo normální. Myš s batohem a živá loutka... Opravdu je asi v jiném světě! Při těchto myšlenkách trochu nejistě obrátil pohled zpět k Nevidímzemi, kterou právě opustili.

A co oni dva? Myšák je asi myšák nehledě na velikost, zamyslel se, na druhou stranu nám nabídl pomoc a skutečně nás vyvedl z mlhy. Tomášovi to zatím jako potvrzení důvěryhodnosti stačilo. Otrásl se při myšlence, jak veliké tu musí být kočky.

Ačkoli si Denise oblíbil od prvního momentu, nemohl přestat přemýšlet, jestli je skutečně loutka. *Jak jí? Musí vlastně jíst nebo se jen čas od času promazat? A jak vlastně mluví? Loutky nemají hlasivky!*

„Pospěš, Tome! Nechceme tě tu ztratit!“ vytrhl hoj ze zamyšlení Jarin. Když je chlapec doběhl, myšák začal vyprávět: „Nebylo to tu vždycky takové, poslední dobou se všude rozpíná jakási mlha smíšená s tmou. Doposud bylo něco podobného jen v Nevidímzemi, byly spatřeny zlé bytosti vybíhající z té temnoty, jež kradly či ničily věci, někde dokonce byly zaznamenány i ztráty na životech.“ Varovně se k chlapcům otočil v okamžiku, kdy se zastavil. Zůstal stát tak náhle, že do něj Denis a následně i Tomáš narazili.

„Zdá se mi to celé – a že jsem profesionální cestovatel!, jako nějaká veliká skládanka. A nejhroší přitom je, že i obyvatelé se k sobě začínají chovat nepřátelsky a zle. To tu nikdy nebylo. Ale já celý život chodím po světě a v poslední době jsem si našel další oblíbenou zábavu konání dobrých skutků pro dobré bytosti. Chci se tedy přičinit, aby to tu bylo alespoň trochu jako předtím.“

Chlapci dost dobře nechápali jeho slova; moc o tom ale nechtěli přemýšlet, věděli, že musí najít Tomášovu hračku. Denis si byl jistý, že právě tohle je ta hra – že budou dostávat úkoly od bytostí, čímž se postupně dostanou až k hračce. Pokoušel se to vysvětlit Tomovi, který pokyvoval hlavou na znamení souhlasu. Ostatně sám neměl lepší nápad, než se k Jarinovi alespoň prozatím přidat. Neměl vlastně vůbec žádný nápad.

Když se tu nic neděje náhodou, tak jsem musel Denise s Jarinem potkat kvůli tomu, aby mě zavedli k mému cadillacu.

„Avšak bude to jistě obnášet mnohá nebezpečí,“ po delší odmlce opět promluvil Jarin. „Na této nebezpečné výpravě se přidáte ke mně. Bude zajisté plná putování a pomáhání nejrůznějšího druhu, a zařijete i mnoho dalších věcí. Ale na konci z nás samozřejmě budou slavní hrdino-,“

„Já sem pro!“ vykřikl nadšeně Denis, ještě než myšák domluvil.

Podobně jako předtím, i teď oba kluci rozuměli pouze polovině Jarinova sdělení. Ale hrdost jim nedala a nejistě přikývli. Myšákovi se po tváři rozlil široký úsměv. „Výborně!“ zajásal a znovu se vydal na cestu. Bez dalších řečí pokračovali dál po louce, která byla nádherně zbarvena květinami zářivých barev. Za nimi se rozprostírala temná země.

Denis dohonil Jarina a zeptal se ho: „Takže budeme putovat z místa na místo, dostávat úkoly a bude to celé dobrodružné?“

„Více méně.“

Je to tu vůbec bezpečné? Říkali, že k sobě nemůžou být zlí a vypadají celkem přátelsky, tak by to mělo být v pořádku... Tom se přestal ustavičně otáčet, místo toho zrychlil krok, aby jej srovnal s myšákovou chůzí. Když se objevil po jeho boku, Jarin se k němu otočil a s úsměvem ho ujistil, že tam brzy budou. Přešli už jen několik malých kopečků, než před sebou uviděli kruhovou plochu pod travnatým kopcem. Byla široká jen na pár desítek dětských kroků. Kolem ní stálo několik prostých garáží, z nichž většina měla jen jediný výjezd právě na udusanou hlínu. Z malé kolonie garáží, která měla na kraji malou čerpací stanici vycházela jediná výjezdová cesta.

„V jedné z nich bydlí,“ zamyslel se hlasitě myšák, „aha, v támhle!“ vykřikl radostně a ukázal pánvičkou na jednu ze skromných garáží. „Cože?“ nechápal Tomáš a tázavým pohledem žádal vysvětlení.

„Támhle je malá vesnička aut,“ vysvětloval Denis, „bydlí v jedné z těch garáží.“

V Tomově hlavě to najednou začínalo dávat smysl, auto přeci nebude

bydlet v dvouposchoďové vile. Znamenalo by to pro ně jen zbytečné problémy se schody. Ještě chvilku se kochali okolní loukou, lesem, který se kolem ní před nějakou dobou objevil, a nakonec i malými příbytky pro vozidla, která jako by žila v harmonii s okolní přírodou. Až když byl Jarin dva kroky před nimi, uvědomili si chlapci, že stále obdivují přírodu, a vyrazili za ním.

Dva kluci si náležitě užili běh z kopce a za veselého výskotu se za pár okamžiků objevili v malé osadě automobilů. Jarin klidně šel za nimi a neomylně je zavedl k jednomu z velikých plechových dveří. Vrškem zakřivené hole na ně zaklepal, až se mu rozhoupala pánička.

Za několik okamžiků se ozvalo unavené odfrknutí motoru a pak se dveře začaly pomalu vysouvat nahoru. Odkryly pohled do prostě zařízené garáže, kterou teď osvětlovalo pouze jedno malé světlo nad vchodem.

Na jedné straně byly vidět regály s nejrůznějšími součástkami, oleji a kapalinami, na druhé visely plakáty nádherných aut a vítězů závodů. Tomáš dosud nikdy nic podobného neviděl, garáž na něj působila díky dečkám a koberečkům celkem útulně. Uprostřed toho všeho stál robustní černý kabriolet, starý veterán s chybějícím levým předním kolem.

„U myšáka, Alberte!“ vykřikl Jarin a rozběhl se k blatníku bez kola. Albert smutně zúžil světla a na znamení smutku se jemně rozkýval. „Ach příteli,“ ozval se příjemný hlas odkudsi z hlubin motoru, zatímco světla, která Tomovi připomínala oči, několikrát rychle zablikala, „zdravím vás všechny. Je to smutné, ale...“ poté se ozval už jen povzdech.

„Kdo ti to udělal?“ vyzvídá Jarin.

„Ti z lesa,“ povzdychl si Albert.

„Tužil jsem to!“ procedil mezi zaťatými zuby myšák a pevně sevřel oběma rukama svou hůl.

„Prosím!“ vykřikl automobil naléhavým hlasem, „nechodte tam. Alespoň ne s těmito dětmi, navíc jeden z nich sem ani nepatří.“

„No právě proto!“ vykřikl von Guttenhorf a rozhodil rukama, jako

by se jednalo o samozřejmou věc. „Vždyť právě proto mi můžou tolik pomoci. Něco bych tu pro ně měl mít.“

S těmito slovy odložil hůl s pánvičkou a sundal si ze zad obrovský batoh. Za celou cest vůbec poprvé. Rozvazoval na něm všelijaké šňůrky a provázky, které budily dojem, jako by je držely pohromadě. Myšák konečně otevřel víko krosny a malýma ručkama začal uvnitř hrabat. Postupně vyndával věci, zřejmě aby se dostal k něčemu úplně na dně.

Nejdřív položil na zem vedle batohu několik komínků úhledně poskládaného nejrůznějšího oblečení. Bylo ho tolik, jako by se ty hromádky ani nemohly do batohu vejít. Poté následovalo několik knih, nejrůznější listiny, sekyrka na dřevo, nářadí, obvazy a masti, sada rybářských nožů a rybářský prut. Dále stolička, stan a zásoby jídla nejméně pro celý regiment vojáků. Tom se nepřestával divit, jak je zavazadlo skladné.

„Vždycky až na dně, jasně,“ zabrumlal pod myšími vousy.

Nyní začal tahat z krosny obrovskou, nádhernou dřevěnou pušku, kterou láskyplně odložil na měkké šaty. Po ní vytáhl menší flintu, velmi podobnou velké pušce, dále pistoli, která vypadala jako hračková, malý meč a štít, a jako poslední přišel na řadu luk velikostí vhodný tak akorát pro dětskou ruku. Všechny zbraně, kromě té velké, rozložil před chlapce a nechal je, aby si vybrali.

Tomáš skočil po zmenšenině pušky a pistole, zatímco Denis si spokojeně zabral luk s toulcem, štít a meč. Se zbraněmi si chlapci najednou přišli velcí a dospělí, i přes to, že například puška byla celá ze dřeva. Zdálo se jim, jako kdyby se stali jakýmsi zvláštním způsobem důležití.

Mezitím co si připínali opasky a pouzdra na zbraně, jež zřejmě stejně ani nepoužijí, Jarin se dohadoval s Albertem. Mluvili ale potichu, takže chlapci rozhovor neslyšeli. Navíc je v té chvíli plně zaujala hra na boj se smyšlenými nepřáteli.

„Umíš si hrát na mušketýry?“ zeptal se Tomáš.

„Ne, jak se to hraje?“ tázal se Denis.

„Jako na vojáky, ale říká se jim mušketýři,“ vysvětlil Tom.

„To by šlo!“

Denis skočil do prostoru před garáží a začal divoce kolem sebe mávat hračkovým mečem. Tomáš ho napodobil. Také se rozeběhl, skočil mezi hordu nepřátel a otáčel se ze strany na stranu, po všech pálil a doprovázel hru zvuky výstřelů. Při nenadálém hluku se myšák otočil na chlapce zabrané do hry, hned ale svůj zrak opět obrátil k starému příteli.

Stačili ještě pozabíjet hodně nepřátel, než jim konečně von Guttenhorf řekl, aby si přestali hrát. Stál přede dveřmi do Albertova příbytku a v ruce svíral hůl s pánvičkou. Díval se na oba kluky s hranou vážností a zamyšleným výrazem, zatímco se mu chlupy leskly proti ostrému slunci.

„Takže,“ začal zvolna Jarin, „musíme se vydat do Zlolesa, je to jen kousek. Teď se nacházíme na Veliké louce, což není daleko...“ Jméno „Zloles“ Denise ani Tomáše moc neuklidnilo, v podstatě si nebyli tak docela jisti, zda se tam chtějí s myšákem vydat. Ten jako by jejich obavy vytušil, protože ihned začal vysvětlovat, že navzdory jménu by je tam nemělo čekat nic špatného, a že tomu lesu se jen tak říká. Podobně jako Nevidímzemi se říká „nevidím“ kvůli mlze, ale člověk tam přeci neoslepne.

Jarin dal pokyn k odchodu a trojice se dala do pohybu. Podle plánu by měli být zpátky za několik hodin, tedy pokud vše půjde tak, jak má. Vzdálenost jim ubíhala vcelku rychle a netrvalo dlouho, když uviděli v dáli před sebou Zloles. Nevypadal nijak zle, spíše jen jako les než zlo.

Ukázalo se, že Denis i myšák jsou zvědaví na všechny informace o onom reálném světě, ze kterého Tom pochází; ačkoli ani on sám si poslední dobou už nebyl jistý, zda je tohle celé sen nebo skutečně jakýsi jiný svět a odkud vlastně přišel on sám. Ale i přes pochybnosti, jež si nechával pro sebe, jim vyprávěl o vlacích, o velikých městech, o automobilových závodech.

Zmínil snad každou radost, kterou může devítiletý chlapec mít. A oba společníci mu horlivě naslouchali, často se ptali na nejrůznější věci,

jako například, jestli znají ponožky, nebo zda „tam“ jsou také zvířata, či dokonce jestli Tomášův svět vůbec existuje.

„Ponožky?!“ vykřikl Tomáš, „jasně, že máme ponožky!“

„Prostě to celé nezní vůbec pravděpodobně,“ svěřil se se svými pochybami myšák a Denis s ním souhlasil.

„Já si to nevymyslel,“ obhajoval Tom svůj svět.

„My ti věříme, jen je to celé dost takové... no zvláštní,“ vysvětloval rozvážně Jarin. „Říkáš, že myši jsou u vás malé a neumí mluvit?“

„Je to tak! A bojí se koček!“ Tomášovi docházely argumenty.

„Pche! Malé myši, co neumí mluvit! Až tu budeme hotovi, musím ti ukázat náš parlament v Myšákově, naše galerie a architekturu.“ Pro Jarina byla myšlenka o neinteligentních myších nepochopitelná.

Na mnohé z položených otázek nedokázal Tom sám odpovědět, a nezdálo se, že by se odpovědi v nejbližších dnech dočkal. Vlastně mu to ale vůbec nevadilo, jelikož se mu zde náramně líbilo mluvící auta a myši s pánvičkou, to bylo pro malého kluka něco! A navíc ho jistě čeká spousta dalších dobrodružství.

Došli až na kraj hvozdu. Pokoušeli se zrakem proniknout skrze hustý porost, který na tomto místě tvořil hranici Veliké louky. Šli rychle a s vervou vkročili do Zlolesa.

Listnaté stromy s širokými korunami tu byly blízko sebe a zastiňovaly slunce. Pod košatými korunami vyrůstala bujná vegetace od obrovských kapradinových listů až po různé barevné květiny a liány. Tom se užasle rozhlížel kolem sebe, očima doslova hltal každý kousek lesa, který viděl. „Zloles...“ zašeptal si pro sebe, aby ho nikdo neslyšel. Proč se asi tomu místu tak říká?

Světelné sloupy mezi temnými stíny lesa dopadaly na rostliny, z nichž každá jako by se drápala co nejvýše v marném zápase se svými možnostmi. Tomovi přišla místní krajina neskutečně krásná, spousta pestrobarevných i zelených květin a ničím neporušená příroda.

Pokračoval stále za Denisem a Jarinem, společně se prodírali hustým porostem. Chlapcovy kroky směřovaly po málo vyšlapané cestě obou společníků. Procházeli Zlolesem ještě dlouho a nořili se stále hlouběji do jeho středu. Porost byl hustší a hustší, mezi stromy pronikalo stále méně světla.

Dostali se až k malé mýtině obklopené stromy rozloženými do kruhu s jedním jehličnanem uprostřed. Proti ostatním byl maličkatý, ne o moc vyšší než chlapci, Jarin okamžitě prohlásil, že se jedná o jedli, ale že je mu záhadou, co dělá v tomto listnatém lese a proč je tak malý.

I přes tyto nesrovnalosti však právě přímo pod jedlí leželo to, pro co sem přišli kolo od vozu. Stále se však nacházeli v prostoru, který se jmenoval Zloles a tím pádem měli v plánu pouze popadnout Albertovo kolo a co nejrychleji odsud zmizet.

„Něco tu nehraje,“ zašeptal myšák při pohledu na kolo, které jen tak leželo uprostřed lesa.

Přesto udělal několik rychlých kroků až k maličké koruně, sehnul se pod ni a vzal do rukou kolo. V tutéž chvíli, kdy se jeho tlapky dotkly předmětu, pro který přišli, nebe jako by ztmavlo, až naprosto zčernalo. Chlapci se rozhlíželi kolem sebe, měli přirozeně strach a s hrůzou zjišťovali, že obloha i všechno kolem je naprosto černé, kromě jediného neprostupného prstence temně zelených stromů, který je obklopoval kolem dokola.

3.

Velmi brzy uslyšeli tiché švitoření, jež neustále nabíralo na intenzitě. Jarin upustil kolo a jediným pohybem ruky přivolal chlapce k sobě. „Zbraně!“ zasyčel a sám si výhruzně připravil hůl. Švitoření se změnilo v bzucení a ve tmě mezi stromy se zjevily hmyzí postavy.

Tomášovo srdce se strachem téměř schovalo do kalhot. Bušilo hlasitě jako zvon a chlapec těžce dýchal. Sotva překonával záchvat paniky, nebyl schopen zformovat jedinou souvislou myšlenku.

Obklopili je malí polonazí mužíci, jejichž zakroucená těla připomínala kudlanku, která se však zase naopak až nápadně podobala člověku. Svalnaté ruce se jim pod loktem měnily v hmyzí a byly zakončeny zakroucenými čepeli, na vrchní straně krytými pevným krunýřem.

Oči podobné vážkám a blanitá křídla na zádech jasně naznačkovala spřízněnost s říší hmyzu. Bylo jich moc, hlavy měli zarostlé dlouhými rozčuchanými vlasy a vousy hnědé nebo černé barvy. Varovně bzučeli a blížili se ke své oběti.

Ze všech stran.

„Pal!“ vykřikl Jarin a chlapci se okamžitě vzpamatovali z hrůzy. Něco jim v jejich mladých hlavičkách říkalo, že musí konat. Denis okamžitě nabíjel luk šípy z toulce, zatímco Tomáš s hlasitým klapnutím nabil svou flintu a zamířil. Chtěl trefit nejbližšího z mužíků.

Vždyť je to jen hračka, došlo mu. Jak mám střílet s hračkou?!

„Pal, Tomáši!“ zařval Jarin.

„Jak? Vždyť není opravdová!“ stěžoval si.

„Prostě vystřel!“

Vypálil.

Hmyzí člověk dostal přímý zásah a rozprskl se na tisíce malých trojúhelníků a čtverečků světélkujících barvami duhy, jež se volně vznášely, než po pár okamžicích zmizely. Opět se ozval další výstřel a okolí ozářily

malé předměty. A znovu a znovu, jak se ke střelbě připojil i Denis. Také pro něj to byl první boj.

Pokud Tomášovi předtím bušilo srdce hlasitě jako zvon na kostele nedaleko domova, nyní se mu v hrudi rozezněla vysoká věž na nejstarší katedrále v jeho rodném městě.

Nejbližší mužici už byli téměř na dosah jejich zbraní. Jarin von Guttenhorf se postavil před chlapce, kteří pálili ostošest všude kolem sebe, a holí hrozil všem příchozím. Na okamžik se nejistě zastavili. Toho okamžiku myšák využil. Stál teď na třech nohách a v přední tlapce svíral zbraň.

Prudce skočil vpřed, drápky zadních nohou se zaryl do těla prvního nepřítele a odrazil se od něj. Broučí muž se rozprskl na změt světél. To už se ale ozývaly tupé nárazy kovu a dřeva do měkkých těl.

I Denis sáhl po meči a se svým dřevěným tělem, které mu nyní sloužilo jako štít, se vrhl do boje. Zběsile máchal čepelí ze strany na stranu. Snad každý jeho úder si jako zázrakem našel svůj cíl. Tom neustále nabíjel flintu a nyní již zkušenými pohyby kryl své dva přátele zezadu, zády opřený o malý stromek, zatímco ho spojenci bránili.

Zdaleka nejvíce zářezů měl však bezesporu Jarin. Myšák se míhal obrovskou rychlostí po bojišti sem a tam, přičemž nepřestával bránit Tomáše. Bez přestání se ozývaly tupé údery jeho hole. Všude kolem něj svítily čtverečky a trojúhelníky vznášející se ve větru. *Jak to, že ta zbraň stále střílí a střílí? Vždyť už mi musí každou chvíli dojít náboje!* Zástupy mužů se zdály být nekonečné.

Trvalo kratší dobu, než doufal, když ho nedostatek nábojů donutil vyměnit zbraň za příruční revolver. Po chvíli se zdálo, že zástupy nepřátel začínají řídnout. Tomáš jako zázrakem zatím neutrpěl ani jediný šrám. Ale zatím nevěděl, jak jsou na tom jeho přátelé.

Na okamžik zahlédl, že se mezi nepřáteli vztyčil Jarinův slaměný klobouk. Několika rychlými pohyby zlikvidoval pět dalších nepřátel. Jeden mu uštedřil ránu do ruky. Otočil se k němu a hryzl. Ačkoli hmyzák

zmizel, další mu mezitím stačil zaseknout čepel do ramene a zachytit se klobouku. Jarin divoce, s velkou zuřivostí několikrát nepřítele poškrábal, strhl si z hlavy klobouk a obratným pohybem vyhodil soupeře do vzduchu.

„Tohle je za Alberta!“

Hmyzí bojovník získal kontrolu nad svým tělem jen šťastnou náhodou a ovládl let. Křídla mu rychle kmitala sem a tam. Jarin ale ještě očividně neskončil vymrštil se do vzduchu s kloboukem v jedné a holí v druhé ruce.

Zdálo se, že několikrát nepřítele sekl i hranou klobouku, při každém seknutí vylétli oba o kousek výš, zatímco Jarin do něj bušil holí. Konečně se rozprskl a myšák dopadl na zem. Když přistál, podivně se zkroutil v úhybném manévru. Mrštil kloboukem po nepřítelích, kteří se k němu blížili, a stihl sám vyřídít útočníka stojícího přímo u něj.

Kolem létaly střely z pistole, které vždy bezpečně našly cíl. Tomáš již očividně našel svůj styl boje a nyní kosil jednoho nepřítele za druhým.

Stejně rychle jak souboj začal, tak i skončil. Chlapec se rozhlédl po mýtině, na níž nezůstalo jediné tělo. Ale Tom stále neměl ani škrábanec, zato myšák s loutkou vypadali naprosto příšerně. Jarin na mnoha místech krvácel z četných, zle vypadajících ran, zatímco Denisovi chyběly odsekané kousky dřevěného těla. Zdálo se, že z ran dokonce vytékají pramínky čerstvé mízy.

Tom se na ně zděšeně i lítostivě díval, ale oba jen zakroutili hlavami na znamení, že jsou v pořádku. Za okamžik nemohl uvěřit svým očím oba jeho přátelé se během okamžiku jako mávnutím kouzelného proutku úplně vyléčili. Denisovi dorostly usekané části. To už ale von Guttenhorf zvedal ze země Albertovo kolo a vybídl chlapce, aby se vydali za ním.

Denis s Tomášem přežili svůj první skutečný souboj.

“My nedokážeme cítit bolest, ale o tobě si tím nejsme jistí, proto jsme tě chránili,” vysvětlil Denis poté, co Tomáš nasadil upřímně nechápavý výraz. Jarin dokonce zmínil, že si myslí, že jejich nepřítelé nebyli nic víc než iluze vytvořená onou temnou energií, rozpínající se po světě.

Vraceli se nazpět k malé osadě živých vozidel. Spěchali toutéž pěšinkou, kterou si vyšlapali už na cestě sem. Mezi rychlými kroky se Tomáš v jednom kuse otáčel a díval se kolem. Se strachem, že se vynoří další hmyzí muži, pevně svíral pistol s několika posledními náboji. Jarin mezitím krácel velmi rychle, pomáhal si přitom holí. Chlapci mu sotva stačili.

„Proč mi tak rychle došly náboje?“ ptal se Tomáš.

„Proč sis představil, že ti došly?“ odsekl Jarin.

„Cože?“ nechápal Tom.

„Takže kam teď jdeme?“ přidal se Denis.

„Sémis.“

„Co je Sémis?“ vyzvídal Tomáš.

„Je to město mezi vrcholky tří hor. Skutečně magické veledílo!“ vzkřikl loutkový kluk. „Ale proč vlastně jdeme do Sémisu?“

„Kššš!“ zasyčel Jarin, „musím přemýšlet!“

Díky rychlému tempu se velmi brzy znovu dostali ven ze Zlolesa a jejich nohy opět vstoupily na Velikou louku. Už se zdálo, že zpátky k Albertovi je jen kousek. Měli poté slíbeno, že je zaveze do Sémisu, prý je to odsud nejbližší město.

Kdykoli se pokusili na myšáka promluvit, utišil je, že musí přemýšlet. Stále mlčel. A mlčel až do chvíle, dokud se opět nedostali k plechovému příteli. S úsměvem na tváři mu Jarin předával ukradené kolo. Albert se smál a hned si znovunalezenou součást několikrát naprázdno ve vzduchu vyzkoušel. Fungovala bezchybně.

Na nic už nepotřebovali čekat, proto hned vyrazili. Albert samozřejmě nepotřeboval řidiče, své společníky dokázal vézt sám. Jarin seděl vpředu na sedadle spolujezdce, zatímco chlapci obsadili zadní sedačky. Albert uháněl po cestě ze suché hlíny, vedoucí k dalšímu cíli – k městu Sémis. Tomášovi se zdálo, jako by si Jarin se svým dávným kamarádem něco potichu šeptali, zatímco Denis hovorů nevěnoval pozornost a kochal se pohledem z okénka.

Projížděli opravdu kouzelnými místy. Kolem dokola viděli pouze rozkvetlé květy všech barev, které tvořily různě veliké ostrůvky v sytě zelené trávě. Až po nějaké chvíli se v dáli před nimi na obzoru začaly rýsovat obrysy špičatých skal. Když se trochu zešeřilo, dorazili konečně k úpatí prvních kopců.

Pahorky nebyly vysoké, zato však ostré jako jehly. Dosahovaly výšky maximálně několika sáhů; zdálo se, jako by každý z nich na vrcholku matně vyzařoval jinou barvu. Zdálo se však vysoké, dokonce tak, že viděli jen barevné světlo nahoře. Celé pohoří tak vytvářelo nádhernou podívanou.

„To jsou Hroty,“ vysvětloval Jarin, „je to takové pohoří, v němž každý kopec má svou speciální, jedinečnou barvu. Jsou skutečně nádherné,“ dodal myšák nadšeně. Chlapci nemohli než souhlasit. Zanedlouho však z krásných ostrých skalisek vyjeli a před nimi do tmavého večera jasně zářila světla města Sémis.

„To je nádherné!“ zvolal nadšeně Denis.

Bylo postaveno na obrovské krychli levitující ve středu pomyslného trojúhelníku mezi vrcholky třech nejvyšších hor. Kostka se pomalu otáčela doleva a dolů. Chlapci zírali na město, jež plulo několik set metrů nad zemí. Až na poslední chvíli si všimli, že přijíždí k bráně otevřené dokořán na cestě mezi dvěma ze tří kopců. Háček byl v tom, že nikam nevedla. Za ní byla ta samá cesta, po níž jeli.

„To není možné,“ zašeptal Tomáš.

„Ale je,“ zasmál se Denis.

Albert se touto skutečností nedal zastrašit a projel branou ve tvaru trojúhelníku, aby vyjel na dlážděné ulici.

„Nene!“ vykřikl Tomáš vzrušeně. „Jak?! Vždyť bychom všichni měli spadnout dolů! Jak jsme se sem vůbec dostali?“

„Je to celkem složitá konstrukce založená na přírodních paradoxech a magii. Měli bychom se ale hnout z místa, jinak se nikam nedostaneme,“

odpověděl Jarin. „Je dobré se sem jednou za čas podívat.“

Všude kolem byly mraky lidí. Překrásné budovy všech tvarů a velikostí se tyčily buď do výše, nebo vypadaly, jako by se plazily po zemi. Když se chlapci trošku vyklonili z oken, zjistili, že jedou po něčem, co připomínalo most. Dolů do hlubin země, kam až nedohlédli, byly kamenné budovy zapuštěné do čtvercových jam. Domy navzájem spojovalo množství mostů a chodníků.

„Dívej!“ ukazoval Denis nahoru.

Při tom pohledu se Tomášovi zatočila hlava. Na místě, kde měla být obloha, byla louka s úpatím třech hor.

„Vždyť umřeme!“

„Ne, neumřeme!“ Denis mu položil dřevěnou ruku na rameno. „Je to v pořádku, jen trochu magie.“

Ještě nepadám, ještě nepadám..., uklidňoval Tomáš rozbouřenou mysl. Ne že by jeho snahy měly větší účinek, než ten, že nezačal okamžitě ječet, i to ale společným přišlo vhod.

Cesta nyní vedla místy, která mnohem více připomínala normální město. Tedy – pokud lze za normální považovat i krásné, až pohádkově vyhlížející budovy s množstvím sloupů, fresek, malůvek, mozaik a dalších výzdob, jež Tomáš sotva chápal. Navíc to vypadalo, že Sémis je postaven do několika pater nad sebou, aby byl naplno využit potenciál krychle. Albert se svými cestujícími se právě škrábal do vyšších poschodí.

Zanedlouho už Tomáš žasl nad krásným výhledem, který se mu otvíral do krajiny, na svítící Hroty, jejichž vrcholky v dáli zářily a pomalu přecházely v travnatou pláň. Navazovaly na ni světelné pruhy vycházející z rozličných budov města postaveného ve svahu – jakoby na několika obrovských podlažích. Další četná patra byla zapuštěna hluboko do podzemí.

Místní obyvatelé měli zřejmě v oblibě trojúhelníkové tvary, protože snad všechny štíty domů, vchody a občas i celá budova připomínaly jeden veliký trojúhelník z běžového, pečlivě opracovaného kamene. Výjimkou

nebyly ani terasy podpírané sloupy a zahrádky plné květin nejrůznějších barev. Rodinné domky různých velikostí se stejně jako úřední či společenské budovy utápěly v teplém zlatavém světle pouličních luceren zářících do tmy.

Až nyní si Tomáš všiml, že po ulicích nechodí lidé, ale zvláštní malí tvorové. Měli zaoblené hlavy většinou o něco širší do stran než na výšku, s velikými ústy, která připomínala lidská. Každý z malých roztomilých tvorečků měl obrovské oči, rovněž nápadně připomínající lidské, a velké, dlouhé, téměř zvířecí uši. Vypadaly, že jsou velmi bystré a nic jim neujde.

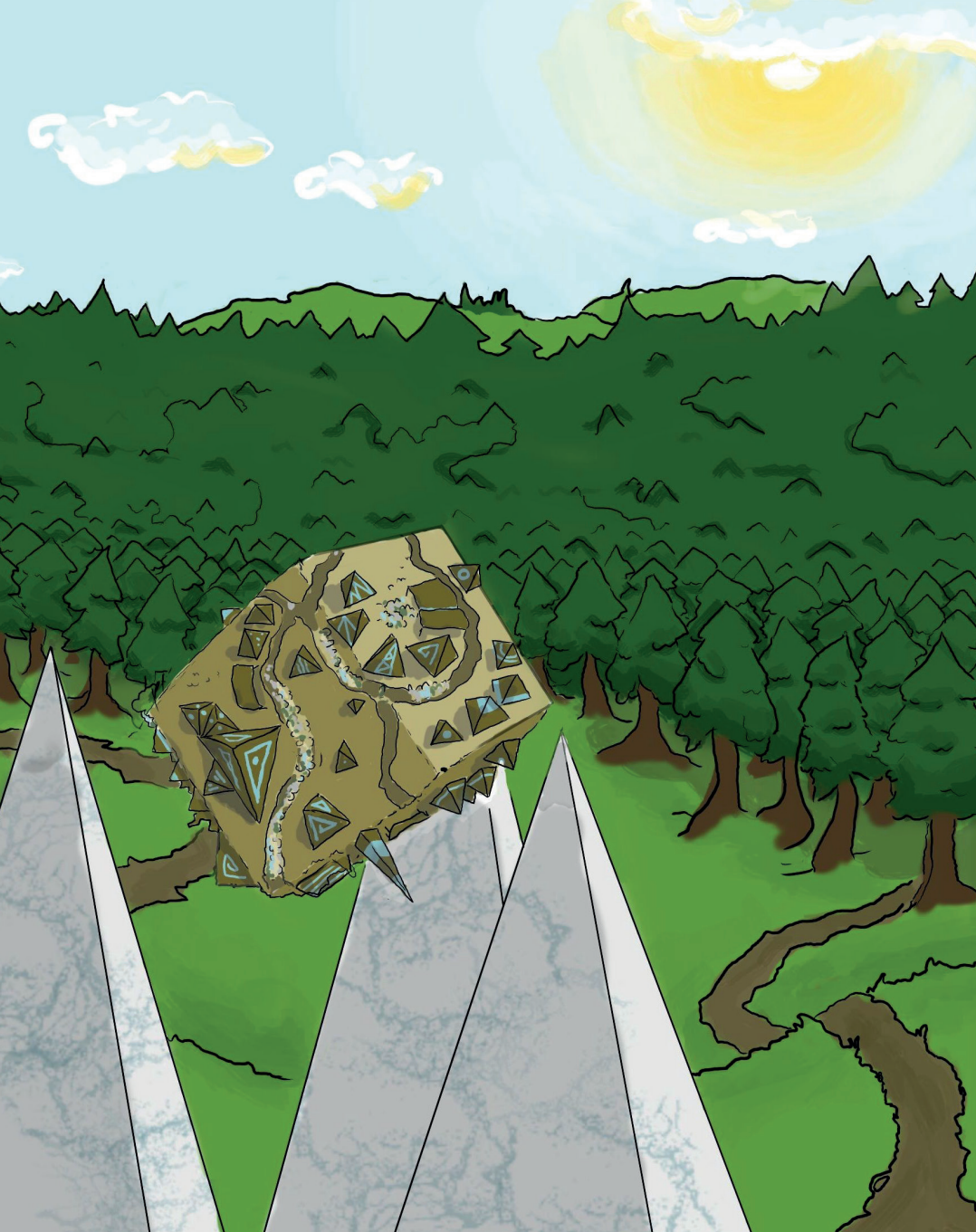
Drobní obyvatelé byli oblečeni v krásných barevných šatech, z nichž na mnoha místech visely trásně či prodloužené pruhy látky. Vrhali na auto udivené pohledy, avšak jinak si vozidla příliš nevšíмали a hleděli si svého. Po mnoha dalších zatáčkách a odbočkách konečně vůz zastavil na malém náměstí.

Bylo ze všech stran obklopeno vysokými starobylými budovami s ostře zkosenými střechami.

„Už o nás ví?“ zeptal se Jarin.

„Měl by,“ odpověděl Albert a třikrát hlasitě zatroubil do noci.

V jednom okně se rozsvítilo a vykoukla z něj veliká elipsovité hlava dalšího obyvatele Sémisu. Hned zase zalezla a z domu se začal ozývat dupot, který se přibližoval, jak maličký tvoreček utíkal po schodech dolů. Jarin se otočil k chlapcům s vážným výrazem: „Je to moc inteligentní muž a vážený mág, chovejte s k němu s úctou,“ pronesl a vypadalo to, že se je pokouší vychovávat. „Všechno vám vysvětlí po cestě,“ dodal.

4.

Po zdvořilých pozdravech vyrazili z města s novým spolucestujícím. Vůz mířil k řece Dravici jmenovala se tak podle dravého proudu. Přejel veliký starý most a mířil dál do kraje za řekou. Všude už panovala neprostupná tma, pouze obrysy ještě černější než noc jim prozrazovaly, že se blíží k horám.

Tomáš, stejně jako jeho dřevěný kamarád, se pokoušel vidět z okolního světa co nejvíc. Mířil očima na mohutné černé obrysy, jež se vypínaly až vysoko k nebi. Vtom promluvil Jarin: „Myslím, že už nastal čas, aby vám můj dlouholetý přítel a veliký učenec, ctihodný Agnoik vysvětlil, kam vlastně jedeme a něco málo vám řekl o sobě.“ Významně pohlédl na podivného vědce a v jeho hlase byla jasně patrná nejistota a očekávání.

Na Tomášovy poměry byl čaroděj skutečně malý, vysoký asi jako on sám, ale očividně o mnoho starší. Měl útlé tělo s tenkými končetinami a velkou hlavou. Tvář mu zdobily obří šišaté oči a vlídný úsměv. Husté vlasy měl stažené do krátkého účesu, který připomínal koňský ohon. *Čaroděj má přeci být vysoký, s dlouhými vousy a zahalen v dlouhém plášti,* myslel si Tom.

„Mé jméno je Agnoik a jsem pouhý vědec a mág, abych uvedl na pravou míru Jarinova slova. Studuji, mohu-li být přímočarý, lidi, příchozí do našeho světa. Tedy lidi, jako jsi ty, Tome. Rád vás oba poznávám.“

Tomáš potřásl vědci rukou: „Já jsem Tomáš, také vás rád poznávám. Jste skřítek?“

„Tomáši!“ okřikl ho myšák.

„V pořádku,“ zasmál se Agnoik, „jsem keoe. Se skřítky jsme vlastně velmi vzdálení příbuzní. Asi jako vzdálený bratranec ze zahraničí, se kterým se vidíš jednou za tři roky. Snad ti to nepřijde moc matoucí.“

Tomovi to ani moc zvláštní nepřišlo, vždyť za poslední dobu si zvykl na mluvící myši a auta, takže laboratoř v horách ho nechávala vcelku

klidným. Koneckonců to, co prožívá, je jeho sen, nemá se čeho bát. Albert právě vyjížděl na jednu ze válcovitých skal lemovanou úzkými stezkami.

Říkají, že se zde nic neděje náhodou a že sem chodí lidé. Tím pádem mě možná dovedou k mé hračce. Tomáš se utápěl v podobných úvahách, když Agnoik opět promluvil: “Avšak má to i svou lepší stránku, tedy že jedeme do nádherných smíšených pralesů, kde rostou jak obří stromy, tak i houby, a Arnoikova laboratoř se nachází na vrcholku skály a je z ní naprosto nezaměnitelný výhled.”

„Jak se Sémis udrží ve vzduchu?“ dotíral Tomáš.

„Má dost otázek, co?“ zasmáli se myšák s *keoe*.

„Celý Sémis je založen na tom, že každý předmět má své gravitační pole a přitahuje k sobě ostatní. Nemá cenu tvou mysl zatěžovat celými složitými koncepty a výpočty, ale v zásadě jde o to, že každý kámen ve městě byl upraven tak, aby jeho gravitační pole přesně zapadalo do plánu konstrukce. Vlastně jsme navrhli město a pak upravili každý jeho kámen. S pomocí magie, samozřejmě.“

Tomášovi toto vysvětlení prozatím stačilo a začal pošťuchovat Denise. Všude kolem bujela vegetace. Ve tmě se hrdě tyčily do výše tmavé květy rostlin na silných stoncích, či se naopak plazily po zemi, nebo obrůstaly skalní zdi. Už před nějakou chvílí si všiml, že Albert nezanechává v trávě stopy. To jej fascinovalo téměř stejně jako samotné okolí. Zaujala ho představa kouzelnické laboratoře a obřích hub. Stále si nebyl jistý, zda si to představuje správně.

Poklidná cesta a únava z předešlé námahy ho rychle ukolébaly ke spánku.

Když se vzbudil, byla stále noc. A pořád byli na cestě. Vše, co neozářovala Albertova žlutá světla, působilo až příliš tajemně. Agnoik vedl s Jarinem tlumený rozhovor, ač chlapec napínal uši sebevíc, nerozuměl mu.

Po očku se podíval, zda Denis spí. Opravdu spal. Neslyšel slova spolucestujících, ale nějak cítil, že by jej měla zajímat.

Než se však nadál, znovu usnul a otevřel oči až ráno, když vůz zastavil. Slunce jasně svítilo. První, co Tom viděl z okna vozu, byla jasně zelená tráva, kypící zdravím a životem. Chlapec se podíval na Denise, také se právě probírajícího ze spánku, a nadšeně vyskočil z auta na rozkvetlý palouček.

Užasle se rozhlížel kolem. Vůbec nechápal, kde se to s kamarádem ocitli. Na jedné straně palouček ohraničoval les. Když se Tomáš otočil kolem dokola, nemohl přehlédnout dva téměř pohádkově vypadající domy, sousedící se světle šedivou skalkou. O kus dál už tvořilo hranici palouku jen prázdná a chlapci došlo, že asi stojí na vrcholku některé ze sloupovitých hor.

S Denisem v patách se rozběhl k okraji. A skutečně, otevřel se mu výhled do širé krajiny pod nimi. Vytřeštil oči a s otevřenou pusou zíral na další kopce, které vypadaly přesně jako ten, na němž stáli. Tento pohled se však nabízel pouze z jedné strany, veškerý ostatní prostor, i ten mezi zvláštním pohořím, vyplňovala neprostupná džungle.

Klobouky hub, které prorůstaly pralesem, zdobily skvrny nejrůznějších barev a velikostí. Snad žádný strom zde neměl stejně zbarvené listy jako jeho souseď vedle.

„Má ta džungle vůbec konec?“ přemítal Tomáš nahlas.

„To nevím, ale jednou to zjistím! Projdu celý svět skrz naskrz a pak i ten tvůj,“ plánoval Denis.

„U nás možná způsobíš dost rozruchu.“

„Proč bych měl?“

„Nemáme moc živých a mluvících loutek. Vlastně ani jednu, pokud vím.“

„Tomu nevěřím. Určitě mě jen lakuješ!“

„Ne, fakt!“ naléhal Tomáš.

„Uvidíme, uvidíme,“ pronesl konspiračním tónem loutkový chlapec. V korunách vysokých stromů i na skalních stěnách se zjevně dařilo

liánám a popínavým rostlinám. Pozornost chlapců však náhle upoutal zvuk vycházející od malé skalky, u níž stála dvě obydlí.

Bylo to prásknutí dveří stavení napůl zapuštěného do malé skály na vrcholu hory. Druhý domek stál od chlapců dál, jen několik kroků od prvního. Za ním bylo možné vidět plošinu vedlejší vysoké hory.

Oba domky měly základy a spodní části vybudované z velikých šedivých kamenů, vzdálenější měl dokonce i terasu postavenou ze zdiva; vedlo na ni několik schodů se zábradlím. Horní patro obou domů bylo postaveno ze dřeva s množstvím nejrůznějších visutých výklenků a arkýřů, jež musely být často podpírány speciálními sloupky, aby se nezřítily. Společně s křivými kamennými komíny a nezvykle prohnutými střechami působila obě obydlí až pohádkově.

U budovy se zelenou střechou stáli Jarin s Agnoikem. Oba vypadali velmi dobře naladěni. Vykročili směrem k chlapcům. Ze vzdálenějšího domu se střechou vybledlé fialové barvy se také ozvalo bouchnutí dveří. Zraky všech se otočily tím směrem.

Na malé terase se objevila postava ve fialově rudém hávu. Musel to být sám mistr Arnoik, jelikož zjevně patřil ke stejné rase jako Agnoik, byl jen mnohem starší; jeho povislá kůže kolem očí a tváří budila dojem, že má velmi blízko ke stovce, ale oči měl stále bystré, pronikavé, plné života. Síla pohledu a planoucí touha po životě prozrazovaly zkušenosti a možná i mnohem vyšší věk než pouhou stovku. Podobně jako oči. Bílé vlasy měl na svůj věk nezvykle husté a rozčuchané.

Tomáš si představoval mistra čaroděje úplně jinak, ale nyní mu přišlo, že Arnoik přirozeným způsobem ztělesňoval všechny atributy velmistra magie.

Arnoik se široce usmál a odhalil tak plno malých ostrých zoubků. Rozpřáhl ručky a rozběhl se k chlapcům. Vypadal trochu jako bláznivý kouzelník, jenž právě s nadšením běží vyzkoušet nový, patrně zcela šílený trik.

Stařík brzy dohonil Jarina s Agnoikem, k udiveným chlapcům dorazil

ještě dříve než mladší kolegové. „Vidím, že si užíváte pohled na džungli!“ zvolal radostně Arnoik. Kluci se na sebe rozpačitě podívali a nejspíše přikývli.

„Že je naprosto úžasný?! Když se podíváte támhle, ve směru, kde zapadá slunce, můžete vidět Člankovanou zem, trochu více na jih je pak Sémis, odtud jste právě přijeli, a...“ mistra Arnoika přerušilo zdvořilé odkašlání Agnoika. Malý tvoreček nadskočil, až jeho fialová róba při náhlém pohybu zavlála, a otočil se k Jarinovi a ke svému někdejšímu žáku, kteří k nim mezitím došli.

„Jistě, jistě, jistě,“ brumlal si napůl sám pro sebe a napůl k myšákovci a Agnoikovi. Všichni tři se nyní vážně podívali na chlapce. Začali je seznamovat s tím, proč jsou vlastně tady v horách a co se tu bude dít.

Je tu laboratoř, kterou vybudoval sám Arnoik již před dlouhými roky, a v níž pracoval od svých prvních pokusů a objevů. Na tomto místě ji postavil právě proto, že zde byl klid jako nikde jinde, cítil z okolí silnou koncentraci magické energie a navíc byl odsud nádherný výhled do celého širého kraje.

„Už dlouhou dobu se po tomto světě rozmáhá a rozlézá podivná temná mlha,“ vysvětloval Jarin, „halí vše, jako by si to prostě *vzala* a už nikdy nevrátila. Mění živé bytosti a zdá se, jako by ničila jejich přirozenost, žádnou z nich už poté nejde poznat a hlavně... všichni se pak chovají zvláštěně.“

Dost dobře nevěděl, jaká má volit slova, jelikož tma, o níž mluvil, nezpůsobovala jen to, že se rozumné bytosti a zvířata chovaly pouze zvláštěně, ale přímo nepochopitelně a nesnášenlivě ke všemu ostatnímu. To však chlapcům říkat nechtěl.

„Vždycky zde byli lidé obdobně jako ty, Tome,“ chopil se nyní slova Arnoik, „kteří zajišťovali správný chod věcí. Vždy sem na chvíli přišli a pak zase odešli, když se uzdravili. Někteří zde zůstali, pak se stali jedni z nás...“

„Jako můj táta, který býval řezbář, jenže už není a...“ pokusil se do hovoru vmístit Denis

„A v tom je ten problém,“ skočil mu do řeči mistr. „Už dlouhé roky sem nepřišel žádný člověk, až na tebe. Nikdo, kdo by pouze svou přítomností držel tu prokletou věc zpátky. A ta, jak ucítila, že má šanci, začala se až moc rozlézat a bojím se, že se nezastaví ani před tebou,“ po posledních slovech se mistr nervózně podíval na von Guttenhorfa a Agnoika. A pokračoval: „Jde o to, že sem už možná nikdy žádný člověk kromě tebe nepříjde a my nevíme, co dělat, protože nemáme v sobě to, čemu se u nás říká *esence*. Nás si vezme okamžitě, zatímco vy lidé se dokážete bránit a vzdorovat jí. A ona to ví.“

Tomáš udiveně těkal pohledem z kouzelníků na Jarina a zase zpět na kouzelníky. Nechápal. „To vás jako můžu zachránit jen já?“ vypravil ze sebe po dlouhé chvíli tíživého ticha. Bylo zřetelně slyšet, jak si myšák oddechl a hned zvučným hlasem souhlasil: „Jo, v podstatě jo.“

„Takže to je nějaká pohádka? Já jsem hrdina? A co mám dělat?“ Tomáš byl nadšen, protože to skutečně bylo jako v pohádce! Agnoik se očividně chystal něco říct, ale starý mistr mu dupnul na nohu, takže se ozval jen bolestivý sten.

„Přijeli jsme k laboratoři, abychom tě naučili, jak se bránit,“ seznámil ho konečně s celou pravdou starý mistr. Nedodal však, že kromě něj nemají žádné další řešení, dokonce ani náznak, co s podivnou tmavou mlhou dělat, stejně jako spoustu dalších věcí, které chlapec zatím nepotřeboval znát. Spíš bylo dobře, že víc neví.

Arnoik pokynul zdvořile, podle nejlepších zvyků rasy *keoe*, všem ostatním, aby ho následovali. Sám se vydal dále směrem od dvou domků. Prošli po měkké sytě zelené trávě až za nízkou skalku na plošině.

„Jak to myslíte, že se potřebuji bránit?“ pronesl Tomáš do ticha.

Arnoik se prudce otočil a zadíval se chlapci přímo do očí. Zatím totiž byli zhruba stejně vysokí: „Jak už jistě víš, nic se tu neděje náhodou. Ona mlha, respektive *Tma*, jak jsem ji pracovně nazval, zde musí být z nějakého důvodu. Začala se šířit, když se přestali objevovat lidé. Myslím, že je

to jako živá bytost, která přemýšlí a cítí. Nejspíš už o nás ví, nejspíš už ví i o tobě. Cítíš na sobě pohled chladných očí, Tomáši?“

Tomáš nevěděl, co odpovědět, proto jen přikývl. Průvod se dal opět do pohybu.

Už po několika dalších minutách chůze se před nimi objevil cíl jejich cesty. Podivuhodná kamenná stavba napůl zapuštěná právě do pahorku, kolem kterého šli. Tmavě šedivé stavební kameny se vypínaly do výšky ve tvaru trojúhelníku a proti pálicímu slunci se krásně leskly. Na čelní straně a po stranách budovy byly vysázeny mohutné pruhy bleděmodré mozaiky, jež přesně kopírovaly její tvar a navzdory zářícímu slunci slabě svítily.

„Toto je má laboratoř!“ zvolal pyšně Arnoik a zrychlil krok. Ostatní mu byli v patách. Brzy již procházeli velkým vchodem bez dveří do podivuhodných prostor. Jarin už po cestě chlapcům říkal, že *keoe* byli vždy zběhlí ve vědě a magii, proto se také většina z nich upínala k alchymii, čarodějnictví a k něčemu dalšímu, čemu sami říkali „technologie“.

I myšákovi se zatajil dech při pohledu na vybavení budovy. Bylo tu naprosto všechno. Pracovní stoly zaplněné papíry, přístroje, všelijakými udělatky a často i nádobami s různými látkami ve skleněných baňkách. Mistr čaroděj spěšně procházel svým královstvím a brumlal něco o předchozím výzkumu. Na tabulích a zdech se táhly řádky dlouhých rovnic a zvláštních symbolů.

Při výzkumu *Tmy*, jak to Arnoik nazval, prý narazil na jakousi zvláštní přítomnost života. Musí to ještě řádně prozkoumat, ale začal pojímat podezření, že to je nějaký samostatný živočich.

Tomáš byl uchvácen vším, co zde viděl, tudíž ani neprotestoval, když jej Arnoik vyzval, aby se posadil do křesla. Pevně sevřel stříbrnou zářící kouli, do níž ústilo stejně barevné magické vlákno, jež mu vtiskl do ruky starý mistr.

„Bude se ti zdát sen,“ začal Arnoik vysvětlovat, zatímco pobíhal po místnosti a připravoval vše potřebné. „Je velmi důležité, abys nám pak

řekl, co jsi viděl, chápeš?“ ptal se naléhavě chlapce. Ten horlivě kýval hlavou na znamení souhlasu.

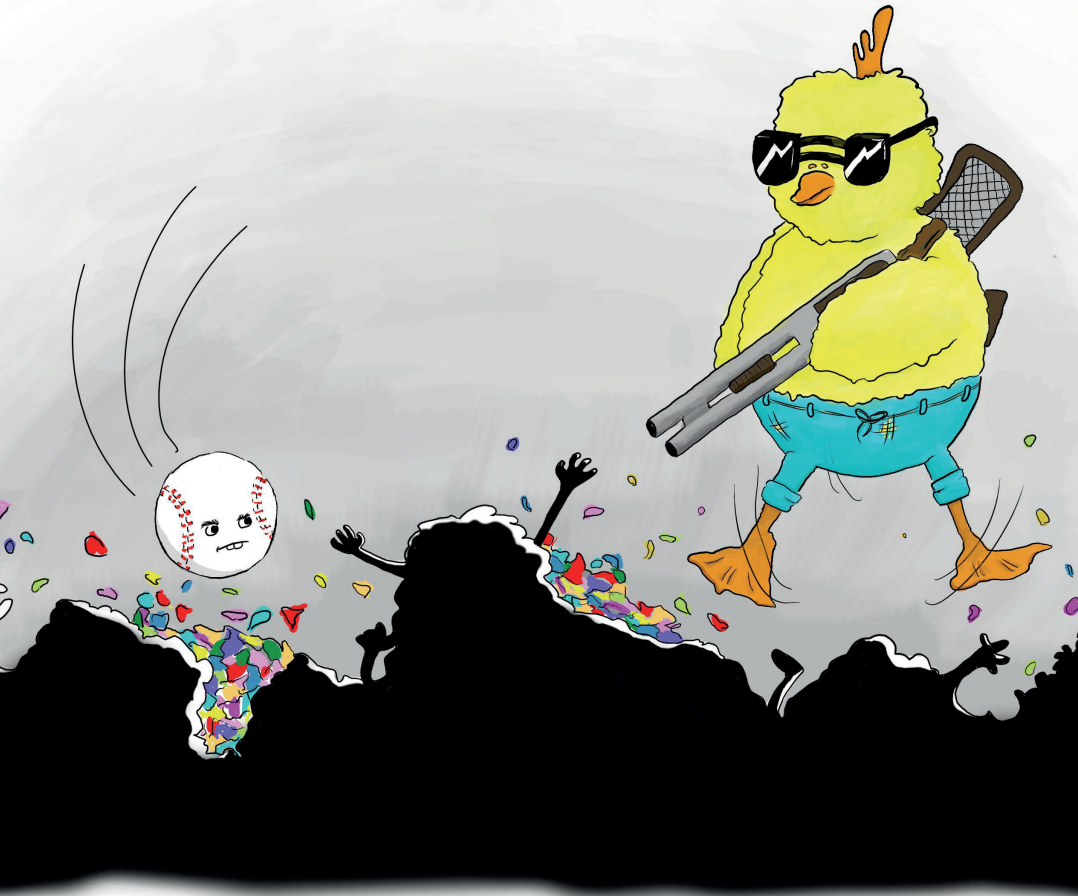
Starší *keoe* udělal několik kroků k přístroji, nad nímž ve vzduchu zářily světelné obrazce. Kouzelník rychle některými z nich pohnul tím, že naznačoval pohyb rukou. A kolem stříbřitého vlákna se okamžitě objevily malé záblesky energie, které se po provaze rozšířily až na Tomáše.

Nebolo to, naopak docela příjemně šimralo. Tomáš jednou dvakrát zamrkal a pak mu hlava klesla, jako by usnul. Denis zatajil dech, ačkoli věděl, že mu nic nemůže ublížit.

„Takže jste ho poslal přímo do středu té mlhy?“ vyslovil nahlas myšák své obavy.

„Ale jen ve snu, nemůže se mu nic stát,“ uklidňoval ho Arnoik.

Tomáš se rozhlédl kolem sebe. Přísahal by, že jeho vědomí vystřelilo temenem hlavy ven a ocitlo se na tomto místě. Nebylo tu nic, nic než černočerná tma. A na zemi čtvercová síť šedivé barvy, na černém podloží sotva viditelná. Nestačil se ani ohlédnout na druhou stranu a zavolat, když už zase cítil, jak je jeho duše někam vlečena.

5.

Otevřel oči a byl opět v laboratoři. Mistrovi popsal vše, co viděl, avšak ten jen nespokojeně kroutil hlavou a říkal, že tohle se stát nemělo. Po starší čaroděj znovu nastavoval zařízení, aby znovu poslal chlapce do říše snů. Jenže Tomáš se zas, a ještě několikrát, objevil na tom samém místě. “Hloupá, nanicovatá věc!” Mistr uštědřil přístroji kopanec. Zoufalý Arnoik už dlouhou dobu se zápalem něco nastavoval na zařízení společně s Agnoikem. Chlapci se mezitím bavili s von Guttenhorfem o místní džungli.

“Prý je to nejdivočejší místo na světě, žije v ní bezpočet nejroztodivnějších tvorů a stvoření všech možných ras a druhů.” Když Jarin popisoval podivné plazy, přerušil jej Agnoik zdvořilým odkašláním. Okamžitě k sobě nasměroval pozornost ostatních.

„Můžeme? Zkus si zapamatovat vše, co uvidíš.“

Tomáš pokývl hlavou, která mu vzápětí znovu klesla na hrud'

Opět se podivným způsobem přemístil, tentokrát ale jinam. Na zemi tu ležely malé černé oblázky a kolem byla neprostupná tma prosycená šedo-bílou mlhou, která v obláčcích prolétávala kolem. Teď se skutečně bál.

Zapamatovat si všechno, co uvidíš. Tak zněl příkaz. *No dobře, je tu tma, černé kameny a ještě víc tmy...*

Nasucho polkl a udělal několik kroků dopředu. Chtělo se mu křičet, malé srdíčko mu běželo jako o závod. *Kde to jsem?* bylo jediné, na co dokázal myslet.

To ticho!

Byly slyšet jen jeho kroky, proto se téměř nehýbal. Znehybněl hrůzou z vlastního pohybu. Nyní se mu zdálo, jako by ho skutečně popadla sama smrt. Zamrazilo ho a vyděsilo, že slyší něčí hlasitý dech.

Prosím, hlavně at to není...

Pomalou otáčel hlavou a netrvalo dlouho, než uviděl obrovské nozdry. Veliká černá tlama vypadala jako dračí, měla množství bílých zubů, které z ní trčely nahoru i dolů, i když byla zavřená.

Neviděl stále nic jiného než obrovskou plazí tlamu. Ta se pomalu otevřela a řady ostrých zubů se posunuly o kus blíže.

Vyjekl.

Neměl bys tu býýýt, zaznělo mu v hlavě mrazivé syčení.

Čarodějové očividně slavili triumf, hrdě se na sebe dívali a přijali s uspokojením, že je chlapec v bezvědomí tak dlouho. Povznesená nálada se přenesla i na další dva přítomné.

Tomáš se po nějaké době přeci jen vzbudil. Bylo to mnohem prudší, než si čarodějové představovali. Celý zpocený a vyděšený natáhl ruku, jako by chtěl sevřít Denisovu, ale jen se mu nekontrolovaně klepala.

„Tomáši,“ objal ho kolem ramen konejšivě Jarin.

„D-d-d-d-rak!“ vykotal ze sebe Tom. „Měl s-s-spoustu zubů a řekl, že tam nemám co dělat a poslal mě sem!“

Všichni na sebe nervózně pohlédli, jen oba *keoe* uznale pokývli hlavou.

„Povedlo se to,“ začal mladší z nich, „skutečně ses dostal až do srdce něčeho, čemu zatím říkáme *Tma*, ale jednou pro to vymyslíme lepší název,“ vysvětloval Agnoik.

„Myslíme si, že je to něco jako živý tvor, nebo je možná někým řízen. Zkrátka, umí přemýšlet a nějak se chovat...“ pokračoval nejistě mistr a snažil se, aby ostatní porozuměli. „A abychom proti tomu dokázali účinně bojovat, musíme zjistit, jak se v určitých situacích zachová.“

Tomáš vůbec netušil, kam tím starý mistr míří, avšak musel přiznat, že ho tlama a tvor, kterého neviděl celého, nejen vyděsil, ale také ohromil a svým způsobem i uchvátil. Možná by se rád vydal do toho snu znovu, a tentokrát by „to“ lépe prozkoumal.

Ze zamyšlení je vytrhla až další Arnoikova slova: „A proto bychom vás tam rádi poslali všechny, abychom zjistili reakci toho záhadného tvora, jenž má to všechno na svědomí.“

Rozhostilo se ticho.

„Já jsem pro,“ řekl bez velkého sebevědomí v hlase Tomáš. Příliš si neuvědomoval nebezpečí, které jim všem hrozilo. Jen koutkem oka zahlédl, jak Jarin zavrtěl hlavou a zaklel, ale posléze také souhlasil. Myšák očividně cítil zodpovědnost, když došlo na lidského chlapce.

Nakonec šli všichni kromě starého mistra. Posedali si do kroužku vedle sebe, přesně jako seděl Tom. Každý dostal do ruky malou stříbrnou kouli, ze které jako by vycházel světelný provazec vlnící se ve vzduchu. Po chvíli se všechny paprsky ve středu spojily.

Arnoik dokončoval poslední nastavení a poté sebejistě vzhlédl k ostatním. Povzbudivě se na ně usmál a zeptal se, zda jsou připraveni.

„Ano,“ odpověděl Denis.

„Ne,“ řekl Jarin.

Za několik okamžiků všem kromě starého čaroděje klesla hlava na hrud'

Všichni čtyři stáli vedle sebe na černých oblázcích. Byli k sobě přitisknuti zády a rozhlíželi se kolem. Tušili nebezpečí. Denis, ještě nezkušený v boji, se již nyní kryl za štítem a vyzývavě mířil mečem do neznáma.

„Je to stejné místo jako předtím?“ zeptal se Agnoik.

„Ano, je.“ Pak se Tomáš natáhl k Denisovi a zašeptal mu do ucha: „Vzal sis náhradní trenky?“

Čaroděj, který je doprovázel, na nic nečekal a položil na zem k chlapci neznámé zařízení. Nad jeho povrchem se objevilo podobné světelné ovládání jako nad přístrojem, díky němuž se dostali do snu. „Braňte mě, pokud to bude nutné, já musím shromáždit nějaké informace,“ zašeptal. Vypadalo to, jako by měl strach, aby hlasitou řečí někoho nepřilákal.

Chlapec si nervózně tiskl dřevěnou pušku k rameni, držel ji už předem zvednutou a připravenou vystřelit. Nyní se i myšák nachystal k boji. Něco bylo ve vzduchu. Když si čaroděj všiml, že von Guttenhorf si připravuje hůl jako zbraň, nervózně vzhledl od práce a podíval se kolem.

Už se kolem nich hromadily.

Malé příšerky, ne větší než on sám, zhruba stejně veliké jaké *keoe* nebo devítileté dítě. Přicházeli k nim ječouni! Chlupatá stvoření, v podstatě jen buclaté tělíčko šiřatého tvaru, na němž byly usazeny dvě obrovské oči a velká pusa plná zubů. Tmavé chlupy jim rostly v dlouhých pramenech od hlavy dolů. Vypadala trochu jako chodící keřiky s tenkýma ručkama, zakončenýma širokými dlaněmi. Nohy, jež také vypadaly jako tyčky, se dole měnily ve veliká chodidla s vysokými nártý.

Nejprve se tvorové hemžili jen kolem Jarina, ale nyní se již objevovali úplně ze všech stran. Zdálo se, že kolem nich uzavřeli kruh, stále si však drželi odstup na několik desítek kroků. O těchto stvořeních se říkalo, že propadli *Tmě* jako první. A skutečně, Agnoik je téměř nepoznával. Ačkoli vypadali fyzicky stále stejně, zdáli se mu úplně jiní než dříve.

„V pořádku, jsou to jen ječouni!“ zavelel Jarin. „Jsou přátelští.“

„Takže tady skončili?“ přemýšlel nahlas Agnoik.

„Přicházíme v míru! Nabízíme pomoc!“ Jarinova slova zněla pustinou. Bez odpovědi.

Po dlouhé době ticha, kdy na sebe bojovníci obou stran jen vyzývavě pokukovali, všichni chlupatí tvorečkové jako jeden tiše zvedli ruce s obřími dlaněmi vysoko vzhůru.

„Střílejte!“ vykřikl von Guttenhorf na Toma, který konečně s úlevou z uvolněného napětí zmáčkl spoušť. První ječoun se rozprskl v dešti barevných obrazců. Zatím už Agnoik zase horlivě pracoval, aby odsud mohli co nejdříve zmizet. Nejzkušenější z bojovníků máchl naprázdno holí zakončenou pánvičkou, vyzývavě několikrát přešlápl a pokynul přední tlapkou nepřítelům, aby si pro něj přišli.

“Tak poood', poood' si pro teflon,” syčel.

Všichni chlupatí bojovníci jako jeden spustili válečný pokřik. Ozval se strašlivý jekot. Zněl jako halekání malých dětí, a za doprovodu hroživého zvuku se vrhli na Toma a ostatní. Ozývaly se další a další výstřely, patrony hlučně padaly na kameny, jak Tomáš rychle přebíjel. Už chytil mušku a nyní se rychle otáčel na všechny strany. Snad žádná jeho střela neminula cíl.

Jarin procházel mezi svými soupeři jako nějaký obr. Kousali ho velikými plochými zuby všude, kde to jen šlo, ale on je zkušenými údery pánví na holi posílal ve spršce barevných geometrických obrazců na lepší místo. V několika posledních chvílích začal bojovat stále zuřivěji, protože nepřátel neubývalo, tlačili se stále vpřed. Už už hrozilo, že dosáhnou na Tomáše, a od něj to byl jen malý kousek k čaroději, který musel být chráněn.

Při každém úderu štítu, který Denis používal proti ječounům jako zbraň, se ozývaly tupé rány. Ostří meče se stále zakusovalo do chlupatých tělíček, která se vzápětí rozprskla na změť barevně zářících čtverců a trojúhelníků.

Už byli příliš blízko, Tomáš musel o krok ustoupit. Téměř zakopl o čaroděje. Ten znovu zvedl hlavu, poprvé od chvíle, kdy se sklonil k práci. Zaklel v jazyce učenců. Namaloval do vzduchu prstem několik symbolů, za jeho ukazovákem zůstávala fosforeskující čára. Poté se runy rozplynuly a on znovu sklonil hlavu ke stroji.

“Už jen pár okamžiků!” křikl.

„Tolik času nemáme!“ zněla Jarinova odpověď z bitevního pole.

Zazněla ostrá rána, nejbližší řady ječounů se vznesly do vzduchu a odletly několik sáhů zpět, odkud se poté jen vznesl barevný mrak obrazců. To zafungovalo Agnoikovo kouzlo. Potřeboval však víc času, už jen trochu.

Smyčka se neustále stahovala. Tom už dokonce musel opět vytáhnout revolver, ve flintě mu totiž došly náboje. Pot mu stékal po obou tvářích.

Možná zde všichni čtyři zemřou ještě dřív, než budou mít šanci cokoli o *Tmě* zjistit. Čaroděj to bral jako jednu z možností a jeho mistr jistě taky, ač to nikdy neřekl nahlas. Ale bylo jasné, že se *Tma* bude bránit.

Udělej něco! zakřičel Tom v duchu směrem k čaroději.

Nebylo vidět dál než na několik kroků, zatímco mlhou proudily nekonečné davy ječounů. *Tmu* náhle prořízlo několik ostrých záblesků. Na mnoha místech to v záplavě chlupatých bytostí bouchalo a objevila se světla geometrických obrazců.

Kolem Jarina znovu prolétlo pár energických střel tvaru koule a vybuchly v armádě ječounů. Nový spojenec konečně ukázal svou tvář.

Nikdo ho neznal. Bylo to podivné vysoké kuře se slunečními brýlemi, v křídlech svíralo obrovskou zbraň. Zvláštní pták jako by byl zrozen pro boj, klidně se blížil v otrhaných kratasech převázaných jen vybledlým lanem, za hlavou mu čouhala rukojeť neznámé zbraně.

Přebíjel a pátil jednu střelu za druhou do společných nepřátel. Tomáš by přísahal, že kolem nově příchozího létá míček na baseball. Hlaveň obrovské zbraně, již kuře svíralo, se začala proměňovat. Různé části se vysouvaly a zase zasouvaly, jak bylo třeba. Podivná věc se vždycky celá přeskládala a stvořila úplně novou zbraň. Kuře bylo skutečně stvořeno pro boj. Vypadalo to, že se s ním nikdo nemůže měřit.

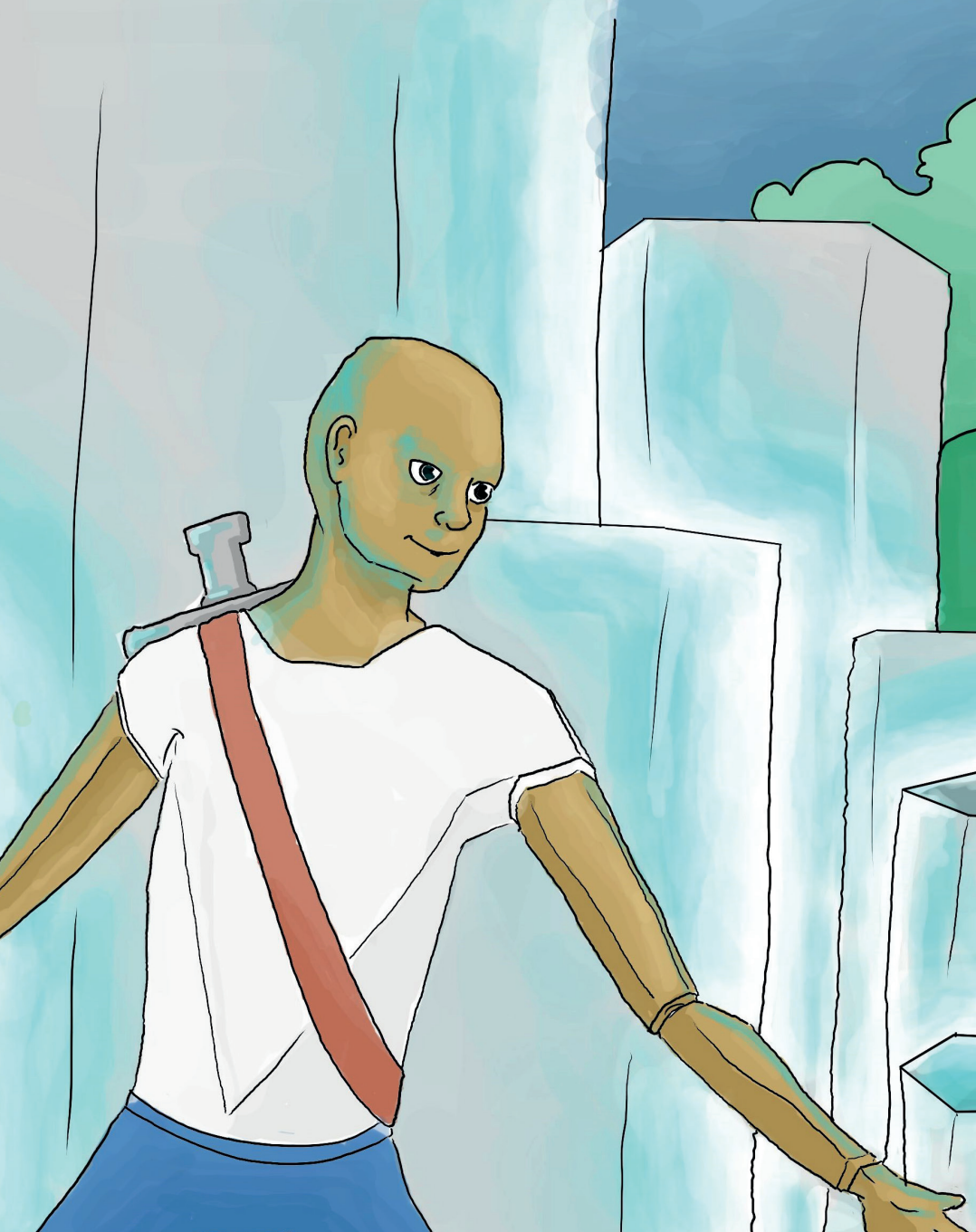
Živočich se zastavil. Pořádně zamířil a stiskl spoušť svého zařízení nástroje, který připomínal ruční kanón. Z obrovité hlavně vyšlehl mohutný sloup světelné energie, jenž se rychle rozproudil a všechny zasažené ječouny měnil na mračna barevných obrazců.

Ale ani tento ničivý sloup nedosáhl nekonečně daleko, měl dostřel pouze několik desítek kroků. Bohatě to však stačilo k tomu, aby ptačí bojovník svým zásahem získal pro všechny několik sekund drahocenného času. Bylo to potřeba, než k nim skrze mraky zářících zbytků chlupáčů doběhnou ti přeživší.

„Vezměte mě s sebou zpátky!“ křičel pták, aby přehlušil ječící armádu.

Agnoik se na nového spojence poíval. Bylo mu jasné, že podivný opeřenec v tomhle snu nejspíš uvízl, a že to pro něj není nic příjemného. Pokývl hlavou a vrátil se ke sbírání dat. Už mohli skoro jít, jen ještě zaznamenat posledních pár informací.

Agnoik konečně začal otvírat portál zpět do laboratoře. Kuře válečník se zoufalým skokem vrhlo přímo doprostřed společníků. Zrovna když vybledly poslední barevné záblesky z mrtvých ječounů a objevily se nové ukřižené tváře, bílé světlo spolkló všechny nezvané hosty ve snu a za okamžik zhaslo.

6.

V tomtéž okamžiku snílci procitli. Spolu s nimi se vrátil i jejich podivný zachránce, Tomáš nyní jasně viděl míček létající okolo kuřete-válečníka. „Božo?!“ ozvalo se zezadu. Pták se otočil, podíval se přes veliké módní sluneční brýle a nadšeně vykřikl překvapivě hlubokým hlasem: „Arnoiku?“

Oni se znají? napadlo okamžitě Tomáše

„Říkal jsi, že to bude jen snová projekce!“ rozkřikl se na celou laboratoř Jarin.

„Taky že byla,“ odpověděl klidně Arnoik, „naprosto neškodná.“

„Byli jsme napadeni. *Skutečně* napadeni!“

„Skoro mi utrhli ruku, ještě že je dobře přišroubovaná,“ posteskl si Denis.

„A pokud to byl jen sen, jak se sem dostali oni?“ ukázal Jarin na Boža s míčkem.

„Dovolte mi představit Boža a Joža, znamenité válečníky,“ změnil Arnoik téma rozhovoru.

Oba se hned k sobě rozběhli a málem se objali. Srdečně se pozdravili – jeden napřáhl malou ručku se čtyřmi prsty, druhý křídlo. Baseballový míček kolem nich zakroužil. Měl dvě obrovské oči kryté hustým černým obočím a široká ústa, z nichž mu neustále vykukovaly dva přední zuby.

Božo posunul brýle nahoru na nose a vyzývavě opřel o rameno zbraň, která se znovu proměnila nyní byla skutečně obrovská a děsivá. Jarinovi se už delší dobu vkrádaly do mysli pochybnosti, a teď se jeho obavy jen potvrdily.

Tohle nebude nic bezpečného a vzhledem k událostem minulých let – k době, kdy tento svět nenavštívil jediný člověk. Uvědomil si, že musí Tomáše chránit, nikoliv jej používat jako zbraně v boji proti *Tmě*. I když bylo jasné, že chlapec by mohl být díky lidskému původu skutečně mocným nástrojem.

„Pověz, příteli,“ promluvil opět starý čaroděj, „co jsi zjistil o našem protivníkovi?“

Božovi zmizel z tváře sebejistý výraz a trošku posmutněl. Dokonce i puška se mu opět proměnila, nyní měla podobu malé pistolky.

„Vlastně téměř nic, jenom jsme tam uvízli a skoro umřeli,“ přiznával ptačí bojovník, „Arnoiku, tři a půl oběhů měsíce jsme tam strávili a sotva se udrželi naživu. Ale půjdu tam klidně znova,“ zase začal vypadat odhodlaně. „Jenže ne hned. Víم však, na co a kde musím najít odpovědi, jdu je hledat k prvnímu dědulovi,“ shrnul své poznatky z děsivé zkušenosti ve *Tmě*.

„Pánové,“ vmísil se do hovoru von Guttenhorf, „s dovolením.“ Protlačil se kolem Agnoika dopředu: „Nepomýšlíte snad na to, že použijete tady Toma jako nějakou zbraň, že ne?“ díval se starému mistrovi přímo do velikých očí.

Kouzelník se nervózně podrbal na temeni a rozčuchal si světlé vlasy. „No, vlastně... ne bez jeho souhlasu.“

„Ten chlapec musí sledovat znamení, dokončit hru, dostat svou věc a vrátit se domů,“ vysvětloval myšák klidně, ale rozhodně.

„Jistě, nikdo ho nenutí.“ řekl smířlivě mág.

„Haló, já jsem tady!“ ozval se chlapec dotčeně.

„Tomáši, máš už nějakou nápovědu?“ otočil se Jarin směrem k chlapcům.

„Zatím jsem nic nenašel,“ přiznal Tom.

„Ach, je to už ale strašně dlouho,“ povzdechl si von Guttenhorf.

„Tohle celé může být jeho vodítko. Obávám se, že musíme zajít k jednomu z dědečků pro radu,“ ozval se Denis.

„Zřejmě ano,“ smířil se s událostmi Jarin, „takže máme společnou cestu!“ otočil se vzápětí radostně k překvapenému Arnoikovi.

„A ano...“ vykotal ze sebe mág zklamán tím, že musí dát přednost putování vozem před pohodlnější a rychlejší teleportací.

Ještě to odpoledne se všichni naskládali do Alberta. Chlapec by se vsadil,

že když sem přijeli, vůz nebyl takhle veliký, ale neodvažoval se nic říct. Místo toho jen seděl a tiše se díval z okénka. Přál si najít svou hračku, ale jen proto, aby věděl, že se bude moct vrátit domů. Líbilo se mu tady, ale poprvé od doby, kdy přišel, začal přemýšlet, zda ještě někdy uvidí tatínka a maminku.

Navíc i jemu, malému klukovi docházelo, že zde půjde o mnohem víc než o pár chlupatých příšerek s neskutečně pronikavými hlasy. Všichni mluvili o jakési *Tmě*, tvářili se až moc nečitelně a jemu ani Denisovi nechtěli nic říct.

Zeptám se dědečka na všechno, co potřebuji vědět. Určitě mi bude moct odpovědět a pak se můžu rozhodnout dál, kde hledat. Musí být nějaká nápověda...

Dokonce ani Jarin nic neříkal, alespoň dokud nevyjeli. Teprve když se Albertova kola rozjela po travnatých cestách džungle, začal mu Jarin vyprávět o tom, kdo jsou vlastně ti dědečkové.

„Dědečkové,“ jak záhadné muže pojmenoval, „nejsou žádní obyčejní staříci. Jsou čtyři. Řekl bych, čtyři nejdůležitější obyvatelé našeho světa.“ Otočil hlavu, aby se na Tomáše vážně podíval a pokračoval: „Jsou to spíše mudrcové. Kdysi dávno stvořili svět se všemi jeho zákony a principy. Přesně tak, aby sloužil jako pomoc všem bytostem v nesnázích, a aby se v něm všichni mohli cítit jen dobře. Alespoň tak praví legenda,“ vysvětloval.

„Co znamená cítit se stále jen dobře?“ nechápal chlapec.

„Není tu bolest, nemoci, všichni jsou k sobě hodní, jediné nebezpečí představuje právě *Tma* a také zřejmě to, že už sem nějakou dobu nepřišel žádný člověk. Až na tebe,“ pověděl myšák a nervózně mačkal svou hůl mezi tlapkami, zatímco těkal pohledem z okénka vozu ven sem a tam, jako by čekal nějaké nebezpečí.

„A proč za nimi jedeme?“ pokračoval s otázkami Tom.

„Oni jsou neskutečně moudří a dohromady vědí všechno. Co neví

jeden, ví druhý nebo třetí, ti každý ti dá kousek informace. Musíme se jich zeptat, kde máš svůj talisman. Ten přeci musíš získat a vrátit se zpět za maminkou, ne?“ připomněl mu von Guttenhorf.

Dále už chlapec mlčel. Všichni mlčeli. Opíral se hlavou o okénko automobilu a sledoval úžasnou scenérii míhající se mu před očima. Stromy se zakroucenými kmeny, rozvětvenými korunami, obrovskými barevnými květy a plody vyplňovaly prostory mezi mohutnými kmeny mnohem vyšších stromů. Ty se tyčily do výše několika desítek metrů, jejich koruny tvořily přírodní střechu nad celým lesem. Společně s množstvím nižších rostlin a hub vytvářely dechberoucí barevné kombinace.

Tomáš si prales okamžitě zamiloval, už toho večera, kdy do něj poprvé vjeli. Avšak nejvíce se jeho srdce radovalo, když z vrcholku skály sledoval, jak hluboko pod ním roste samá divoká příroda, nezkracená, krásná, barevná a různorodá.

Postupně už přestali klesat kolem hory, na níž měl Arnoik svou laboratoř a pokračovali dále po pevné zemi. Ani když chlapec ztratil možnost výhledu do dálky, nepřestával žasnout nad tím, jak všechno vypadá z pohledu přímo ze země.

Brzy vyjeli z pralesa ven a Tomášovi se naskytl ohromující výhled na nekonečnou travnatou stráň, jež se táhla na obě strany, směrem dopředu se svažovala a po několika stovkách metrů končila v mohutné řece. Díky rychlosti a dravosti proudu z ní voda vystřikovala ven přes okraje. Jarin mu hned řekl, že vodní tok se právě kvůli divokým vodám jmenuje Dravice.

Na stráni bylo rozeseto několik domků, které nevypadaly vůbec špatně. Přemýšlel, kdo asi ze zdejších obyvatel žije v těchto krásných bílých domech, které vypadají jako vily v nejluxusnější čtvrti ve městě, v němž dříve žil.

Myšák mu po cestě vyprávěl o událostech, jež se zde odehrály. O kus dále, kudy také pojedou, jsou trosky města zvaného Khan. Kdysi to bylo mocné a silné sídlo. Dodnes se podle všeho nepodařilo vybudovat podobné majestátní město. Prý si je kdysi vzala džungle, která, jak se Tom dověděl,

ovládala na této straně řeky Dravice vše. Tedy ani ty domy, kolem kterých jeli, nebyly přes svůj luxusní vzhled nijak zvlášť bezpečné.

„Nebývalo tomu tak vždycky. Jednoho dne se však džungle rozhodla převzít kontrolu nad velkou částí světa. Dodnes nikdo neví, proč se tak stalo; říká se, že v troskách Khanu stále žijí jeho původní obyvatelé ale změnění a poznamenání pralesem, který vším prorůstá,“ vyprávěl Arnoik.

„Co se stalo zdejšími obyvatelům?“

„Myslím, že nikdo neumřel, přizpůsobili se džungli. Možná nějaké uvidíme, ale jsou velmi plaší.“

Při těchto slovech přešel Tomášovi mráz po zádech. Nepřestával sledovat hradbu stromů, podél níž dál ujížděli, a ta teď najednou začala vypadat velmi děsivě. Chlapec si uvědomil, že tento svět určitě nebude normální, podobný tomu, který dosud znal.

Vždyť sám se málem stal obětí náletu broučích lidí a podivných chlupatých ječounů. Na vlastní oči viděl kamenné, v dávných dobách postavené město, v němž vše krásně zářilo a levitovalo. Ale stačilo by už jen to, že jejich dopravní prostředek s nimi celou cestu vedl čilou konverzací, a jak to vypadá aspoň podle toho, co Albert říkal, měl slabost pro dekadentní poezii.

I přes tyto nezvyklé věci, či možná právě díky nim, se tu Tomášovi moc líbilo. Vzpomínal na jejich krátký pobyt v džungli i na další místa. Tušil, že tyto vzpomínky mu už nikdy nikdo nevezme. Těšil se sice domů, skutečně se mu stýskalo po mamince a tatínkovi, byl si však jistý, že i oni jsou někde v tomto světě, kde právě pobývá on sám. Nebo možná v nějakém jiném, či dokonce vůbec nejsou v bezvědomí jako on. Zkrátka se těšil, až se s nimi znovu shledá. Ale dobrodružství nepočká.

„V pohodě?“ štouchl do něj Denis.

„Jasný,“ zasmál se Tom.

Po pravé straně se začaly vpředu jasně rýsovat obrysy starých mohutných věží. Brzy byli u nich a Tomáš neskrýval, že se mu ruiny líbí.

Téměř přestal dýchat, když projížděli mezi troskami zdí. Byly celé

skrz naskrz obrostlé listovím a prorostlé kořeny nejrůznějších velikostí.

To místo Tomášovi připomínalo vyprávění o starých rytířích či Indiánech a příšerách. Nezkrotná džungle a zbořené ruiny muselo to být území, kudy prošly tucty dobrodruhů. *Stejně jako my!*

Ve chvílích, když míjeli obrovský chrám ve tvaru pyramidy, celý nádherně prorostlý obřími zelenými kořeny s trny, skoro přicházel o dech. I ostatní spolucestující hleděli ven s úžasem, Albert se však brzy začal stáčet směrem k Dravici. Tomáš už zahlédl most přes řeku, netrvalo dlouho, než na něj automobil najel. Přejezd střežili dva kamenní lvi, zřejmě pocházeli ze stejné doby jako město za nimi, jelikož měli velmi podobnou barvu jako budovy v ruinách Khanu.

Za mostem nabírala tvář území úplně jinou podobu, místo všudypřítomných rostlin, trávy a stromů a vůbec vegetace džungle nyní pokračovali po chudé louce, jež o několik sáhů dál přecházela v prostor, který Arnoik na vrcholku skály nazýval Článkovanou zemí.

Zemi před nimi tvořily hexagony z šedobílého mramoru, několik kroků široké a zhruba dva kroky dlouhé. Uchvácen scenerií díval se z jedné strany na druhou mezi všemi hexagony prosvítala měkká nazelenalá záře, které nebyla nijak prudká, avšak její paprsky jasně viděl i ze své dětské výšky.

Všichni kromě něj vypadali, že je zvláštní stavba podloží nijak nezrušuje, ani to, že mezi šestiúhelníkovými dlaždicemi prosvítá světlo.

Sledoval nerovnosti v zemi, které se projevovaly tak, že jednotlivé články se postupně snižovaly a tím vytvářely jakési schody. V dáli však viděl něco, co jej zajímalo mnohem víc. Nebyly to jen nerovnosti terénu, ale něco většího; až k nebesům tam šplhala skaliska tvořená různě vysokými sloupci právě těchto článků. Bylo to trochu jako stavebnice šestiúhelníkového tvaru.

Radostí téměř zavýskl, když Albert zamířil přímo k horám. Chlapcova nadšení si zjevně všiml Jarin von Guttenhorf a hned začal vysvětlovat, že toto

místo se jmenuje Článekovaná zem, a vyvýšeniny v dále jsou prý tři vysoké hory, jež z ní rostou. A právě na nich sídlí první dědeček.

Upřímně Tomášovi nešlo o žádného dědečka, měl přeci svého doma, chtěl jen vidět co nejvíce z tohoto úžasného světa. Automobil mezitím neustále ukrajoval vzdálenost mezi nimi a skalami vpředu; ačkoli pojmenování skály zřejmě není úplně nevhodnější.

Díky Albertovi velmi brzy dorazili až k úpatí kopců, dál už je ale vézt nemohl, museli pokračovat pěšky. S autem se totiž nedalo vyjet na vrcholek kvůli velkým schodům, které vznikaly v důsledku článkovitosti celého terénu.

Odtud již museli pokračovat po svých. Tomovi to ale vůbec nevadilo, po dlouhé cestě autem konečně mohl svým ztuhlým nohám dopřát trochu pohybu. Celá skupina, i Božo a Jožo, začala stoupat nahoru k vrcholům hor. Denis s Tomášem se předháněli a byli neustále vpředu, zatímco oba kouzelníci průvod uzavírali.

Von Guttenhorf šel několik kroků za chlapce a o něčem se bavil s válečným kuřetem. Dva moudří *keoe* vzadu také nad něčím vášnivě diskutovali. Vypadalo to, že navzdory svému pokročilému věku nemá Arnoik s dlouhou pěší túrou žádné problémy.

„Podívej,“ zašeptal najednou Denis, „jak si to staroch ulehčuje,“ ukazoval na staršího *keoe* a uličnický se usmíval. Až teď si i on všiml, že Arnoik nehýbe nohama, ale místo toho stojí na sotva viditelném, bleděmodrém obláčku, jenž levitoval těsně nad zemí a při pohybu kopíroval její tvar, takže to vypadalo, že mág kráčí pěšky.

Chlapcům to přišlo úsměvné a ještě zrychlili. Skákali z výstupku na výstpek, z článku na článek a hlasitě se přitom smáli. Jejich dobrá nálada se brzy přenesla i na ostatní. Jarin jako hbitý myšák brzy chlapce vpředu dohonil dlouhými skoky po čtyřech. Rovněž *keoe* na obláčcích přidali na rychlosti.

„Děláte to často?“ zeptal se vesele Tomáš.

„Děláme často co?“ nechápal Agnoik.

„Ulehčujete si práci,“ vyprskl chlapec smíchy, Denis se k němu s vese-

lým úsměvem přidal a oba se rozběhli nahoru, aby dokázali, že magie je rozhodně nepředčí. Na Arnoikově tváři se objevil úšklebek, když viděl, jak s nimi jeho bývalý učeň chtěl hned začít závodit. Strhl ho zpět, až Agnoik málem spadl z obláčku.

Uvědomili si, že se jim ztratil Jarin a Božo s kamarádem. Brzy je však vyvedl z omylu myšákův hlas, ozývající se shora. Volal, že už vidí vrcholky. Motivováni blízkostí cíle čarodějové i chlapci vyrazili vstříc dalšímu výstupu. Během několika okamžiků už viděli přátele, jak spolu závodí před posledním vrcholkem.

Zbývající převýšení zdolali během chvíle a ocitli se přímo pod vrcholkem vzdáleným už jen několik kroků. Cestování zde bylo zrádné a obtížné, pěšina kolem hory se kroutila stále dokola. Způsobovaly to nesčetné plošiny, výstupky a nesrovnalosti, jež byly důsledkem článků, z nichž byla cesta utvořena.

Na vrcholku se Denis s Tomášem složili k zemi a vleže na zádech těžce oddychovali.

„To si musíme zopakovat!“ zasípal loutkový kluk.

„Radši ne,“ utnul jeho nadšení Jarin.

Všichni měli pro dědečka ze čtvrtiny vševědoucí bytost připraveno spoustu otázek. Teď nastal čas je položit.